

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 223

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΜΑΪΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΚΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησια δρ. 50.—	Έξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Φρ. 50.—	Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολ. 4.—	Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της άλλης λο-
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξεις δι' όλους. Διά ποιήματα
και έμπορικας καταχωρήσεις ιδιαιτερά συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 1488 ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΕΚΕΡΔΙΣΕ ΤΑΣ 100 ΔΡΑΧΜΑΣ

[illegible]

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΜΟΥΜΙΕΣ

Περδίζω μ' πλί μ',
Πήρεις χαμπέρ, κανιά
στάλα, ούρη καρακαηδό-
νι μ', πριό τούν συμβη-
νόντουν, ιδώθ' σα κάτ' ή
μναχά ούσαμ' τ' μύλου
τ'ς κυρά Τ'άθαινας έχ'ς
νταλαβέρια;
Διάβασις μαθές κανιά
φιμιρίδα νά μάθ'ς τ'ά
χνέρις απ' 'πάθαν' οί
ιγγλιέζ' μί τ'ς ρούμιες 'σα

πέρα στ'ν άραπιά;

"Η πιάς κι δέν σ' καίγετ' καρφάκ' γιά
ούλα τ'ά πάντα; "Αμ τότενιες πώς θά γέν'ς;
ούρη παρτσάκλή, προυτ'βουσανά κι πώς θά
σί πάρου γ'ναίκα μ' γιό ο Μήτρους, απ' ού-
λους ού ντουνιάς μί θαγμάς γιά τ' μόρ-
φουσή μ';

"Ακου τ' λ'πόν νά σ' μάθου γιό λεφτομυ-
ρώς κι' ιμπριόντους, τί πάθαν' οί ιγγλιέζ'
κείθι σ'ά πέρα, κι' τί έχ' νά είπη μούμια.

"Ιμ' πρώτ'ς μούμια θά γέν'σ' ισόν, κατά π'
λίεσι ού λόγους, άμα π'θάν'ς' κι' σί βάλ'νε σ'
μπάλσαμου κι' άπέ σί χτίσ'ν έτσ' γιά μπαλ-
σαμουμέν' μέσ' του μνημούρ' σ'.

Στ'ν άρχή θά σ' άλυσμουνησου μ' ούλοι
κι' πρώτους γιό. "Αμα όμως πιάσ'ν πέντ'
έξ χιλιάδισ χρονόκια κι' γένι μεταψύχουσ',
θ' νάρθου γιό ως μπιρηγηντής "Ιγγλιέζους
νά σ' άνοσκάσου γιά αρχαίου άλλ' ισί ή
μούμια θά μ' σκαρώσ' κασκαρίκις, θά γέν'ς
δηλαδήςμυγαή σκουριπός κι' θά μ' δαγκών'ς
τ' μύτ', νά φαρκουθώ κι' νά πάου χαμέ-
νους.

Τώρα θ' μ' πής:—Ούρε Μήτρου μ', τί θά
χαλιεύσ' ισί μεσ' του κιβούρ' του δ'κό μ';

Κι' γιό, πάλι θά σ' άπουκιδώ:

"Αμ' τότενιες τί περιηγηντής θά νάμαι, άμα

διν έισκαλίζου ούλα τ'ά πάντα του κόσμ';

Αυτόνοι είνι, ούρη γαλιάντρα μ', ού
μπιρηγηντής. Τ' λ'πόν αν θέλ'σ' νά μη

πάθ'ς' κ'άνα τέτοιου μασκαράλίκ' σ'αν τ'ς
μούμιες τ'ς "Αραπιάς κι' νά μη μί πάρ'ς κι

μένανε στού λημό σ', άμα θά γένου μπιρη-
γηντής στούν άλλου κόσμου, νά κάν'ς νιά

δ'λειά απ' θά σ' πώ:

Ν' άφίκ'ς ηνική κι' κατάρα σ' ούλ'ς τ'ς
δικούς, άμα σί θάψ'νε, πρώτουν μέν, νά μη σί

μπάλσαμόσνε, κι' δεύτερουν δέν, νά μη σί
βάλ'νε κοντά σ' κανένα πράμα απ' νάξ'ις'.

Δ'λαδής νά μη σ' βάλνε ούτι τή τσατσάρα-
σ' τή σιδερένια, ούτι τ'ά σκ'λαρίκια σ' τ' άση

μένια, ούτι τ' δαχτυλίδ' σ' μί τ'ς χάντρις,
ούτι του τσ'μ'πέρ' σ' απ' βάν'ς κ'άθι λαμπρή,

ούτι τ'ά παπούτσια σ' κι' τ'ά τσ'ράπια σ', απ'
τ'ά 'χ'ς γιά φ'γούρα νάνι άψ'λά στού

ταβάνι, κι' καν' π'άσα μέρα του σταυρό σ',
νάνι άγύρεφτα, γιάτ' σ' χαλάνι τ'ά πόδια άμα

τ'ά βάν'ς κανιά βουλά του χρόνου.

"Απ' τότενιες γιό ο μπιρηγηντής σ'ά θά δια-
βάσου τήν ιστορία σ', ύστερης άπου πέντ'
έξ χιλιάδισ χρονόκια, κι' μ'σ'θου, ότ' ινταύθα

κείτι ή Περδίζω, απ' διν άφ'σε νά τ'ς βάλ'νε
τίποτις απ' τ'ά πουλίτσια π'ράμαντά τσ' θά

σ'άφίκου του μνημούρ' σ'άσκαφτου γιά νά μη
σ'πνήσης πουτές. "Αμην.

Σί φιλό κι' σί άσπάζουμι, γιάτ' σ' κι' άντίου μ'
Μήτρους Κουρνόγαλου;

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΜΠΑΚΑΚΑ

Ο ΓΑΜΟΣ
Κ' έβγ'ηκα απ' τή λίμνη τή θολή
κ' έμπήκα μέσα στήν ταβέρνα

κ' ήπια κ' έγώ, ώσαν
ρωμής, πολύ
κ' έχόρεψα τριγύρω
στή λατέρνα.

"Υστερα πήγακαίστην
άγορά— τί θρίαμ-
βός ποιητικός, αλή-
θεια (—

κ' άγόρασα με μπό-
λικο παρό
σινάπια, αυγολέμονα

κ' άφ'σαν π'ράξ' έψ'ηκα σχοινί
κ' άλογο β'άβ'ολι γιά τ'ά μάτια

κ' άμ' άγκινάρα μαύρη και ξυνή
και άγιο κ'άνα δυό κομμάτια.

"Εφ'ονισα κατόπιν και κερά
και άγιο σ'άρι απ' τή φτεινή έσοδεία

κ' άμ' άγιο σ'άρι απ' τή φτεινή έσοδεία

κ' άμ' άγιο σ'άρι απ' τή φτεινή έσοδεία

κ' άμ' άγιο σ'άρι απ' τή φτεινή έσοδεία

κ' άμ' άγιο σ'άρι απ' τή φτεινή έσοδεία

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

"Αμην, άμην
φάσω ήμιν
εύειδεις γυναι,
οὐκ ήν
άλλα και
κομφσαι δεσφουναί,
ήνγκεν ή ώρα
και θέλετε μ'ς όφσαι
έν τάπητ ή χώρα
της Έλλαδός
μεθ' άπαν τον κανόνα
της μοδός,
τό όποτον
άνευ μανικίων
Ούγ' έσθιν τό τοιούτον
ποσός δι' άπορίαν,
θά έξελχόμεθα οί άνδροι χωρίς μανικίων,
ένεκεν της μοδός των καριτισίαν,
αί χείρες όνδες πανδαπασιν γυναι,
καθάπερ τούτεςθιν τ'άς έχουσιν και αι γυναι,
τό όποτον
πώς σ'ας φοίνεται από τό μεγαλειόν;
Οίον εύρηκα δεινόν έμβελάν!
κεκτημένος γάρ άπαξ μόνον βελάν
θέλω κόμψαι τ'ά μανίκα τάπητ
μετά μεγάλην τέγγην όσπερ όάπητ,
έχων δέ σφρογγυλότητα βροχιώνων
μετά λευχόττος λαμβράς
όσει χιόνων
και επιδελμιδος άβρός
άνεπ τριχών και λοιπέων λοιπών,
θέλω συναλλάσει τ'άς καλδίας των γυνών,
τό όποτον
τότε δέν θά μοι ποιώσι πλέον τό παλίον.

μόδα γάρ έλχομένη εκ την "Αγγλίαν
θά έξελχόμεθα οί άνδροι χωρίς μανικίων,
ένεκεν της μοδός των καριτισίαν,
αί χείρες όνδες πανδαπασιν γυναι,
καθάπερ τούτεςθιν τ'άς έχουσιν και αι γυναι,
τό όποτον

πώς σ'ας φοίνεται από τό μεγαλειόν;
Οίον εύρηκα δεινόν έμβελάν!
κεκτημένος γάρ άπαξ μόνον βελάν
θέλω κόμψαι τ'ά μανίκα τάπητ
μετά μεγάλην τέγγην όσπερ όάπητ,
έχων δέ σφρογγυλότητα βροχιώνων
μετά λευχόττος λαμβράς

όσει χιόνων
και επιδελμιδος άβρός
άνεπ τριχών και λοιπέων λοιπών,
θέλω συναλλάσει τ'άς καλδίας των γυνών,
τό όποτον

τότε δέν θά μοι ποιώσι πλέον τό παλίον.

Ο "Αγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΤΩΝ

ΣΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟ

Παλιώτατον μίτρο μου,
Πάροι σ'αι περηκαλό γλίγορα τ'
άφτοκίνητο, τό σηδηρόδρομο γιά
τή σουστά της Μαργουλάς του

Παντζάρα και δοάμαι εις τιν πρω-
τέβουσα τον "Αθηνώνε νά δις τιν

παιφιλιμαίνου σου Γαρεμφούλα πός
κατάντησε ή καχόσουρι. Μέσα την

δημοτηρό θέτρο καθούμεε τώρα ή
δωλ'η μαζί και τους πρόσφυγγαις και μ'άηδε

ρούχα έχω νά φορέσο—κ'άμα—μ'άηδε όρηγγ'νη
νά β'άνο, μ'άηδε τίποτης. Αίκιν'η ή άτημ'η ή

χαρτοπέχτιδες μου τ'ά φ'άανε ούλα τ'ά λεφτά
μου μου δόσε ό σύζυξ' μου γιά νά άγοράσο

φόρεμα. Τίθελα αϊγ'ό ή μ'άβρη κ'ή μπλουμαρέ
νά μπ'ό κι' μαίσα! Μά πός νά κάνο π'ούνε

τόρα της μοδός νά παίνουν ή κεράδες σ'τά
χαρτόπαίγνηνα κ'ε νά πέζουνε π'όκερ κ'ε μπ'α-

κ'όρα μαζί με τους άντρου;...Καλάπα έγ'ό νά
πέζουμε σκαμπίλη—π'άλε κ'άμα—όχη μουλαίνε

θά πέζουμε π'όκερ. Π'ός νά πό όχη! Καμ'ά
κερία λαίη σίμερες όχη. Κάτσαμε τό λοιπός

γείρου στ'ό τραπέζ'η κεπαίζαμα. Ούλη β'άναυα
απ'ό λήγα λεφτά μαγ'ό τ'άβαλα ούλα. Δαίν ή-

μουν έγ'ό σαναφτούς. "Εγ'ό ήμε καθ'από
π'λόοσις άριστοκράτησα που μουζηληλέβουναι

ούλαις ή π'ραισβήσαι και με διμ'οσέβουνε και
στή φιμερίδα. Αίλα όμως που δαι τ'όσαιρα τον

π'όκερ κ'ε δέ μ'πόραγα νά στραβόσο χαρτί...
Νά μί σταπολιλογ'ό τ'άχασα ούλα τ'ά λε-

φτά. Σ'άν μειδανε ή άλλι επήγαναι νά σ'ά-
σουναι άφ' τ'ά κακόν τους που ήμανε άριστο-

κράτησα κι' τ'άχασα ούλα. "Εκείνος όμως ό
άντ'ρας μου θίμοσε κ'ε μ'ούβριξε πολ'ι κ'ε μ'ούπε

νά φ'ίγω άφ' τό σ'ίπ'ι.

Τόρα σ'ας περηκαλό νά σ'έφεις γλίγορις
ν'άν των κανονήσοις γιάτ'η άφ'τός δαίν ήγαι

άριστοκράτης κ'ε μ'ποράη νά μη μου ματαδό-
κη ληφτά κ'ε τότες θά γ'ίνο ριζίλι μέσα σ'τά

σαλόν'ηα κι' σ'τίς λέσκαίς. Τέλ'ηα.

Φηλό άφιδός τιν άρισταιρι' σας,
τό πολυμπαθές θηγάτ'ος σας

Μινδ'αμ Γαρεμφούλα

κ' ένα κομμάτι άνθισμένη λιγαριά
που ίσως χρειασθ'η γιά τήν κηδεία.

Στό τέλος μ' όλ' αυτά και νησιτικός,
χωρίς κανένα διόλου νά κουράσω,

έπήγα στο νεκροταφείο βιαστικός
νά παντρευτώ κ' έγώ και νά ήσυχάσω.

"Ετσι ό κόσμος κομφώδ'ις θάχη
τήν ώρα που παντρεύονται οί βατράχοι.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

κ' ένα κομμάτι άνθισμένη λιγαριά
που ίσως χρειασθ'η γιά τήν κηδεία.

Στό τέλος μ' όλ' αυτά και νησιτικός,
χωρίς κανένα διόλου νά κουράσω,

έπήγα στο νεκροταφείο βιαστικός
νά παντρευτώ κ' έγώ και νά ήσυχάσω.

"Ετσι ό κόσμος κομφώδ'ις θάχη
τήν ώρα που παντρεύονται οί βατράχοι.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ
ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ

"Απορώ και ξίσταμαι μά τό ναι, ρέ Μανιώ
μαγιάτικη, και δέ μπορώ
νά καταλάβω τί σκέσιν έ-
χει ό έρωτας και τ'ά άεί-
δύλλια και οί έφταχτονίες
με τό Μάη.

"Ακόμα καλά—καλά δέ
μπήκε περί τό νέον ήμερο-
λόγιον και όμως όποια φη-
μερίδα νά πάρης σ'τά χέ-
ρια σου δέ βλέπεις τίποτις
άλλο, έχτός από ξεπορτί-
σματα και έφταχτονίες, τό
όποιον λές και χαθήκανε
ό Αύγουστον και ό Γεννά-
ριος γιά κ'άτι τέτοια σα-
χλεολέ παρατράγοδα.

Τ'ά προχτές που λές κ'ά-
ποιος επανακάμψαν εσκά-
τως και έξ έσπερίαν παρέ-
δωκεν τό πνέγμα στο' ά-

νεκροταφείο υπό τ'άς φιλλύρας. Μία άλλη

σουφραζέττα φοιτητάκι τό επάγγελμα, τό στρί-
ψε άλά γαλέικα περί δι' άγνωστό διαμονή

και τ'ά τοιαύτα... Κάποια άλλη π'άλε κλαπα-
δόρα, πέριξ τή συνοικία του Βούξενου, έλαβε

μεγάλη δόσι συμπλημέ άνευ άπερκαίτων και
οί λόγοι δέν άναγνώσθησαν. Κι' επείτα και

κείνος ό μυστήριος ό ιμπερσάριος της όδό-
νης ό Μάξ Λίντερ που τ'όσκασε τό παραμύθι

και άνήρπασε εκ τήν άγγάλην των γονικών
της μιά μικρούλα άριστοκράτισσα με όλους

τους κανόνες της κινηματογραφικής τέγνης.
Νά μου ζήσης, ρέ τεκνίον και έπί τήν όδόνην,

γιατί μ' άρέζουσιν και μένα κ'άτι παρόμοια
στραπατσάκια. Π'ός;

"Ετσι τό καταλαβαίνα και γώ, όχι σ'άν και
σ'ας, ρέ ξεφτυλισμένες και δέ ντρεπόσαστε λέω

γ'ό περί θά μου π'ητε μένανε π'ός περιμένετε
τό μ'ην των άνδρών γιά νά βάλετε τέρμα στο'

βίο. "Αμ'άν φάτες που σ'ας λείπουνε αν δέν
άπατείμαι, ρέ μορμολύκεια, νομίζω; Και έξ

άλλον γιάτ'η περικαλό έφταχτονήτε πάντοτες
συμπλημεδόν, ρέ στρεψόδικες; χαθήκανε τ'ά-

χατες αυτά τ'ά μεγαλοπρεπ'εν φονικά όργανα
άφενός μεν ή σκοτώστρα, άφ'εδύό δέ ή άηδονο-

λαλούσα ή λαλιόστρα; "Αναψη την έγκαρδίως
και βρόσκεσε χάμω με τό πρώτο και άνευ πολ-

λές κουβέντες.

Νά μου ζήσης μίστερ μπράουν'ηκ και σία,
που τ'ά κανόνισες μέχρι τριγός τ'ά γρουσου-

ζικα και δέ λαθεύει ούτ' ένα μπόντο ή
σφαίρα. "Αμ'άν φαγούρες και π'ός δέ μου σ'ά-

σες, ρέ Μανιώ αίμοχαρής. "Υστερης λοιπός μη
μου λ'ετε μένανε περί άπονενοημένο διάβημα

και μη μου κάνετε τήν πάπια, γιατί κ'άτι τέ-
τοια κρυπτογραφικά αϊστήματα τ'ά μασάω

φόρτα, γιά νά ξερής.

"Ετσι και τήν προάλλη άπάντησα στο' δρόμο
μιά δεσποινίς που έχει ως τώρα έφταχτονήσει

άνεπιτυχώς έφτά βολές και δέ κάνει νισάφι
ή νταμπαχανιώτισσα.

—Κ'άτι κατηφές σε βλέπω, ρέ Λόλα, της
κ'άνω, τί τρέχει;

—Σκέφτομινε νά απέλθω εκ τήν 'ωήν, μου
άπαντεί, γιατί μ' άφ'ηκε ό δικός μου.

—Π'άλε τ'ά ίδια, ρέ κορίτσι μου; άμαρτία
δέν είνε νά χαρ'αμίσης τό νειούτα σου έται

άδικα και παρ' άδικα επείδης τις και σ' έγ-
κατέλειψε ό μονομούρης σου; Σάρ'πως δέν

είνε άλλοι άντ'ροι στο' κόσμο ν'άν τους φιλο-
ξενήσης σ'τά ενδότερα της καρδιάς σου; "Ελα

σε μένανε νά σε ήκανοποιήσω έρωτοπρεπ'ώς
και με τό ύπερυψούτε. Τί μου λ'είται τάχα;

Ντερβισόπαιδο δέν είμαι;
Λουλά δέ φουμαίρ'ω; Στραβά δέν τό

βαίνω; Κόκκινο ζουγάρι δέ φορώ και ό όποιος
μου τό πατήσαι τον παύται ό Χάρος; "Η

μήματος και δέν τ'ά κόβω καλά τ'ά σακογέ-
λεκα;

Μέ κ'άτι τέτοια που λές, ρέ β'άσανο, τήν έκ-
ατάφερα και άνέβαλε επί του παρόντος τήν

όγδοη έφταχτονία. "Ιφ, τήν παρακόλασι, είπα.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι-ΚΕΣ ΡΕΒΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
Στ'η Δίερα
Τώρα λοιπόν άπου κατέβηκες
έμνους γιά σε οί "Αθηναίοι θά π'ούνε
και όλα τ'ά φ'ώνια ενθουσιαστήκανε
κι' άνέβηκαν ψηλά γιά νά σε δ'ούνε!

ΧΑΣΜΟΔΑΙΟΣ